

הלכות שבת סימן שמה

הרמב"ם ט"ז אמה *ומתקצרים (כה) בקצתן ואין בהם ט"ז אמה, יש אומרים שאם ארך לארך רשות הרבים הרי הם רשות הרבים: ט' כמבואר הרמב"ם (ט) (כו) *י"ג אמות ושלש *ושני ראשיהם מפלשים לרשות הרבים שהוא רחב ט"ז, (כו) *יש אומרים שהוא רשות הרבים: י' לכל דבר שהוא ברשות הרבים, אם אינו גבוה (שלשה) טפחים, (כח) אפלו הם קוצים או צואה שאין רבים דורסין עליהם, חשבים כקרקע והיו רשות הרבים; (כט) ואם הוא גבוה שלשה, ומשלשה עד תשעה ולא

כ' הוא"ש פסק קמא דערוכין פ"ט ש"י ל' שבת ד'

באר היטב

(יג) כ"ג. כמו שמצינו בפסי בראות, עין ט"ז:

משנה ברורה

והרמב"ם: א' ח (כה) בקצתן וכו'. טעות סופר, וצריך לומר (כו) "בקצתן או שאין בקו ט"ז אמה ונאמן לארך רשות הרבים, יש אומרים שהם רשות הרבים". ובאר הרמב"ם, הוא, דמתחלה כתב לענין מבו שמתקצר במקצתו, (כז) ואחר כך הוסיף עוד, דאפלו אם אין בכל משך המבוי ט"ז אמה, מקל מקום כיון שארכו לארך רשות הרבים ומפלו לו רבדים (כח) בוקעים בו, הרי הוא מחלק ממנו. וענין בבאר הלכה. ומדלא פרש המחבר שעורא, משמע (כט) דאפלו אם המבוי קצר הרבה ואין מתיק אפלו י"ג אמה, גם כן הרי רשות הרבים²⁶ לדעה זו: ט' (כו) *י"ג אמות ושלש, סבירא להו דבשעור זה (ל) גם כן ניהא תשמיתא לרבים קצת, ומנהי קשעני ראשיה מפלשין לרשות הרבים שיתחשב גם מקום זה לרשות הרבים. וענין באור הלכה: (כז) יש אומרים שהוא רשות הרבים. דכיון דרשות הרבים גמורה יש בשני ראשיה, (ל) ובקועין בה רבים ומחלקין מרשות הרבים לרשות הרבים דרף המבוי, נמצא דהו' תשמית דרבים גם כן המבוי ותשוב לרשות הרבים עצמה. והא דמבאר לקמן בסימן שסד דמבוי המפלו בשני ראשיה לרשות הרבים אין דינו כרשות הרבים, מורי קשאין רחב י"ג אמה, או דמורי קשהמבוי מפלו משני צדדין (ל) לרחב רשות הרבים דאין רבים בוקעין בו, דמי שרוצה לבגס מרשות הרבים למבוי הוא צריך לעקם דרכו, וכאן מורי קשהמבוי הולך לאורך רשות הרבים, והולכין דרך מבוי זו להקרא לרשות הרבים האחר שקנגדו²⁷, ולכן יש שם רשות הרבים גם על המבוי: י' (כח) אפלו הם קוצים וכו'. דכל פחות משלשה, קמא לן דאינה חולקת רשות ושלשה וקטל לגבי רשות הרבים: על המבוי: י' (כח) ואם הוא גבוה שלשה וכו'. דאז אין רבים וכולין לרוב עליו מצד גבוהו, נפקא מכלל רשות הרבים, ולכלל רשות הרבים לא בא עד גבה עשרה טפחים, ונתנו עליה חכמים שם פרמלית שהוא רשות

באר הלכה
וכן פתחו חמייאדם בכלל מט עטרי יג והביטמאיר בסימן שסד, עין שם. ודע עוד, דאף שיטת רש"י נזיל פוסק דבעין ששים רבוא, יש לעין בזה סתיבא לדניא, דיש מן הפוסקים שקטרו דבר זה בפשוטו ויש מן הראשונים שהסבירו לדבריו באופן אחר, ואעתיק את לשון המש"ך, עד לשון הרמב"ם בערוכין ג"ס: רש"י ז"ל אינו מצריך שהתלשבו בעיר ששים רבוא אלא שישנוס בה ששים, קאלו הפרדים והעירות שהם פתוחים למקומות הרבה ורגילין בה סותרים וכיצא בהם; ונדע, שאף וירושלים לא היה בה ששים רבוא תדיר, ואף על פי כן יש לה משום רשות הרבים אלקלא דלוחמיה נעלות פלילה, ומעתה כל שפתחלה נתישבה כפרים ושוקים גדולים להיות ורקלת העמים, זו היא של רבים, עד כאן לשונו. וענין זה כתב גם כן הרמב"ם, והביאו השלטינגבורם בפסק קמא דערוכין, וזה לשונו: מבואות של פרדים מפלשין חוץ לעיר מצד זה ומצד זה ורחבין ט"ז אמה והן מעבר לששים רבוא כדרך הכפרים שכל באי עולם עוברין שם, והי מבואות הללו רשות הרבים גמורה הן, עד כאן לשונו. והנה הרמב"ם ז"ל בחדושו על ערוכין הקשה גם כן על פ"ג רש"י בעלי שיטה זו, וזה לשונו: ומקאמרין מדבר בזמן שהיו ישראל שם הרי רשות הרבים ובזמן שהיו פרמלית, מכלל דעיר ואסטרטיות ארץ על פי שאין בהם ששים רבוא הו' רשות הרבים, כיון שהרבים כבשין וביי אדם עוברין בהם, דשעמא דמדבר ששים שאין שם דרך כבושה ולא מכוננת ליהן בה לשום מקום ודמי לכקשה שהיא רשות הרבים היתה לשבת, ורש"י עצמו כתב שם: מדבר בזמן שהיו אין מקום הלוך לרבים, והולכי מדברות לא שכיחי, ומנה, ודרבים וצרות דשכיחי, ארץ עלב דלא הו' הפן ששים רבוא; ושם דעת הראשונים לומר, שהאסטרטיות שהיא כבושה חוץ לעירות והולכים ממנה לעיר ומדבריה למדינה עד סוף קה העולם, אין מדקדקין בה בערוכין עליה ששים רבוא דהא דכלי עלמא היא, אבל חתוך העיר אין שם רשות הרבים כלא ששים רבוא, דסתמי דוגלי מדבר ונסים שם דלבעתא גם זה אינו מתיר וכו', וסוף דבר אין לנו אלא מה שמזכיר בתלמוד י"י אמה ומפלו משני ראשי וכו'. והו' לשון חדושי הר"ן בשם הרא"ש על מה שאמר בגמרא דאין בזמן שהיו ישראל שרייין במדבר וכו', כתב שם בפרוץ השני דאפשר לומר דבאותו זמן אפלו שאר מדברות שהיו להם דרך לשם לאותו מדבר הו' רשות הרבים, דארץ עלב דפרש רש"י ופ"ג דלא הו' רשות הרבים אלא של ששים רבוא, לאו דבעין ששים רבוא, אלא שיש כאן דרך לששים רבוא, לומר, שיהא רגילין ליהן שם אנשים רבים תדיר בששים רבוא, וכאן פאקד, עד כאן לשונו. ונדע, דבדבריו מתרין לשיטה זו, אפאי אמרו בגמרא לענין מוקשש דבעיר ד' אמות ברשות הרבים הנה, הרי נבדאי לא עשה המלאכה בפוסטום כפי כל רק רחוק מן הפתחה, מדכתבי "ובמציאו", ובנדאי לא היה שם הששים רבוא וישראל, אכן לפי מה שכתב הרא"ש ניהא: * ומתקצרים בקצתן וכו'. עין משנה ברורה במה שכתבנו דאפלו אם אין בכל משך המבוי וכו'. דין זה נובע מפגידי משנה בשם הרמב"ם בצבוחת הקדוש, ולא הנכיר כאן שיהא מפלו משני צדדי לרשות הרבים, משמע לכתחילה דאפלו אם רק מצד אחד מפלו רשות הרבים גם כן שם רשות הרבים עליה, כיון שנמשך לאורך רשות הרבים הרי הוא כחלק ממנו, אבל מדברי התוספות והרשב"א בחדושו ושאר פוסקים שהביאו בשם ר"י משמע דלא הו' רשות הרבים אלא אם כן המבוי מפלו משני צדדים לרשות הרבים, וכן העתיק המחבר בסעיף ט: * *י"ג אמות ושלש, דע, דעקר סעיף זה נכלל בהא דלעיל בסעיף ת, וחלקו המחבר, משום דסעיף ח הוא לשון הפגידי משנה בשם הרשב"א בצבוחת הקדוש, וסעיף זה הוא לשון הרא"ש בשם ר"י, ובקמא פליגי אהדדי, דלדעה ראשונה הו' רשות הרבים אפלו פחות מ"ג ונגם בחדושי הרשב"א והרמב"ם ומשמע להקרא פן, ולדעה זו דהרא"ש משמע דרוקא ב"ג, וכן כתב הג"א דחולקים אהדדי, ולכלא קצת על המחבר דלא כתב בסעיף אחר ובלשון אחר ופלגתא. ויש אעתיקו השלשות הפסעים ואומרים דאם יש י"ג אמות ושלש משני צדדים חולקים אהדדי, ולכלא קצת על הרבים [עין בתוספת שבת ופר' מגידים], והצת סיעתא לדבריהם, דברא"ש וטור בסימן שסד לא הנכירו דרוקא קשהמבוי הולך לאורך רשות הרבים, אבל באמת כיון דהביאו זה ברא"ש וטור בשם ר"י, ומבאר בחדושי הרשב"ם בהקרא בשם ר"י דרוקא קשהמבוי הולך לאורך רשות הרבים, הא לאו הכי לא מהני אף קשיש י"ג אמות ושלש, וכן בפאירי וחדושי הרשב"א בשם התוספות גם כן מבאר בהקרא פן, וכן כתבו בתוספות שלנו ונכרי דיעו דתוספות שלנו הם של ר"י, אס"כ סתמא כפרושו, דאף להרא"ש דרוקא קשהמבוי הולך לאורך רשות הרבים: * ושני ראשיהן מפלשין לרשות הרבים. ולפי מה שכתבנו בסעיף ו במשנה ברורה דורכים העוברים מעיר לעיר הו' רשות הרבים, אס"כ הוא הדין אם המבוי פלה לארכו לשער העיר מזה ומזה הו' גם כן רשות הרבים, דאף קשהמבוי עצמו אין בו שער רשות הרבים, כיון שפלה לארכו להרבים שיש עליהם שם רשות הרבים ובקועין רבים דרך המבוי מזה לזה, הו' רשות הרבים, וכן כתב בהגהת אשר"י פסק קמא דערוכין, עין שם: * יש אומרים שהוא רשות הרבים, כתבו בלשון ויש אומרים, משום דלדעת רש"י והרמב"ם אפשר דאף בכהאי גוונא לא הו' רשות הרבים²⁸.

שער הציור

(כו) הג"א: (ס) פן הוא לפי מה שהגיה הג"א, וכן במאמר מרדכי כתב להקרא דכן הוא דעת הרשב"א שהוא כתב הפגידי: (כז) פן מוכח בפוסקים: (כט) (הג"א²⁷), ומציאתי פן להקרא בחדושי הרשב"א על ערוכין והרמב"ם שם בפר ו והמאירי בשבת, דאפלו אם הוא רחב רק עשר אמה גם כן רשות הרבים הוא כיון שארכו לאורך רשות הרבים, וכן כתב בהגהת אשר"י פסק קמא דערוכין, אלא שהם פרשו בדבריהן, כששני ראשי המבוי מפלו לרשות הרבים ועוברין דרך שם מזה לזה: (ל) לכושי: (לא) הג"א בשם התוספות, וכן כתב הרא"ש: (לג) עין באור הלכה:

(כו) הג"א: (ס) פן הוא לפי מה שהגיה הג"א, וכן במאמר מרדכי כתב להקרא דכן הוא דעת הרשב"א שהוא כתב הפגידי: (כז) פן מוכח בפוסקים: (כט) (הג"א²⁷), ומציאתי פן להקרא בחדושי הרשב"א על ערוכין והרמב"ם שם בפר ו והמאירי בשבת, דאפלו אם הוא רחב רק עשר אמה גם כן רשות הרבים הוא כיון שארכו לאורך רשות הרבים, וכן כתב בהגהת אשר"י פסק קמא דערוכין, אלא שהם פרשו בדבריהן, כששני ראשי המבוי מפלו לרשות הרבים ועוברין דרך שם מזה לזה: (ל) לכושי: (לא) הג"א בשם התוספות, וכן כתב הרא"ש: (לג) עין באור הלכה:

הַלְבוֹת שֵׁפֶת סִימָן שְׁמָה

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק נה]

ואין מקוויז אפלו י"ג אפה, גספן הני לשות-הרבים²⁶.

[משנ"ב ס"ק חז]

קשהמבוי הולף לאנף לשות-הרבים, והולכין דרך מבוי זו לקדיא לרשות-הרבים האחר שפנגד²⁸.

28) ואם העמיד מחיצות ברשות הרבים לרוחבה כעין פסי ביראות

כזה , ועל ידי כך אין ברחב רשות הרבים שחב המחיצות י"ג אמה, משמע מסוגיית הגמרא שלכל השיטות אינו נחשב כרשות הרבים המתקצרת אלא רשות הרבים גמורה. וטעם החילוק, משום שדוקא ברשות הרבים המתקצרת

אין בכח הילוך הרבים לבטל את המחיצה, אבל בפסי ביראות נחלקו התנאים אם הילוך הרבים מבטל את המחיצה, וכאן שעושה רק שני פסין [ברוח השלישית], לכל השיטות הילוך הרבים מבטל את המחיצה, כיון שאין כאן שם ד' מחיצות.

אמנם, אם יעמיד ארבעה פסים [דהיינו גם שני פסים ברח

הרביעית] כעין פסי ביראות ממש כזה , יהא תלוי הדבר במחלוקת

הראשונים הנ"ל. וכן מבואר בלשון הרמב"ם (ח"א סי' שט"ז) שכתב: "מיהו פסין שהן תקועין ברשות הרבים שרוחבה י"ו אמות, ובוקעין [בהן] בין מפנים לפסין ובין

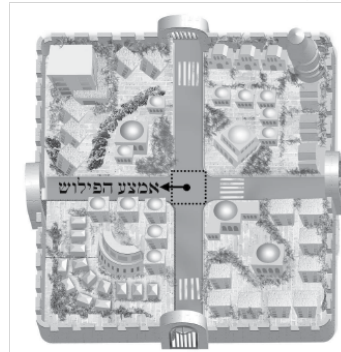
מצדיהן לשני ראשיהן בחוץ, שייך למימר אתו רבים ומבטלי מחיצתא. אבל מבואר שאין רחבין י"ו אמה, ולא מיבעיא אם אינן מפולשין, אלא אפילו מפולשין, לית מאן דאמר אתו רבים ומבטלי מחיצתא, הואיל שאינן רחבין י"ו אמה, [מתקנין לחי וקורה וצורת הפתח]."

[ביה"ל ד"ה יש אומרים]

לא הני לשות-הרבים²⁹.

29) ובשונה הלכות (סט"ו) כתב, שדעת החזו"א (או"ח סי' קז ס"ק ח) להכריע שרשות הרבים המתקצרת נחשבת לרשות הרבים. [ולענן אם מותר להוציא מרשות הרבים גמורה לרשות הרבים המתקצרת בפחות מד' אמות, הסתפק הגר"ד לנדו [גליון חזו"א] בדבר, שיתכן שרק לחומרא פסק השו"ע שרשות הרבים המתקצרת נחשבת לרשות הרבים ולא לקולא. אמנם מדברי החזו"א נראה שהכריע כן בתורת ודאין].

26) ואם עשו לחי למבוי שרחבו פחות מ"ג אמה ושליש נעשה על ידי זה רשות היחיד [באופן שאין המבוי נדון כהמשך הרשות הרבים שפתוח אליה], האם הרשות הרבים שפתוחה למבוי זה נעשית רשות היחיד, כיון שיש לה שתי מחיצות גמורות ובצד הג' אינה פרוצה שהרי פתוחה היא לרשות היחיד, כתב החזו"א (או"ח סי' קז ס"ק ג) שמדברי התוס' (עירובין כב, א ד"ה חייבין) והבעל המאור (שם ו, א בדפי הרי"ף) מבואר, שרשות היחיד אינה גדרת

את רשות הרבים, שכן כתבו שבציור כזה אמצע הפילוש נחשב לרשות הרבים גם לדעת רבי יהודה שטובר שמדאורייתא מספיקות שתי מחיצות כדי להיחשב רשות היחיד, אף שלשיטתו באופן זה כל המבואות המובילים למקום זה

הם רשות היחיד, ואם כן אמצע הפילוש פתוח לרשות היחיד מכל ארבעה צידיו.

אלא שתמה (שם), למה באמת אמצע הפילוש אינו נחשב לרשות היחיד, והרי מפולש הוא מארבע צידיו לרשות היחיד. וכתב (שם) ס"ק ה), שהתוס' כתבו כן רק לדעת רבי יהודה שטובר שהילוך הרבים מבטל את המחיצה, ולכן אין המבואות שבצדדים גדרים את אמצע הפילוש אף שהם רשות היחיד, אבל לדעת חכמים שהרבים אינם מבטלים את המחיצה, מקום המפולש לרשות היחיד מכל צידיו נחשב רשות היחיד. [וראה שם שיישב את דברי התוס'].

ולשיטות שאין מבוי נחשב לרשות הרבים אלא אם כן הוא רחב י"ג אמות ושליש, באופן שאינו רחב ולא תיקן את המבוי בתיקוני מבוי, שאז אינו רשות היחיד אלא כרמלית. לכאורה רשות הרבים הפתוחה אליו דינה כרשות הרבים, כיון שהיא מפולשת דרך כרמלית לרשות הרבים אחרת, והכרמלית שביניהן אינה גדרתן, וצ"ע. [וראה מה שכתבנו לעיל ס"ק כ].

[שעה"צ ס"ק נט]

הגן"א²⁷.

27) ומבואר בדבריו, שגם אם המבוי מתקצר עד לרוחב ד' טפחים דינו כרשות הרבים. והביא ראיה ממה שפסק השו"ע לקמן (סי' שנ"א) לגבי בור ברשות הרבים שסמוך לרשות היחיד, שאם יש ד' טפחים בין הבור לרשות היחיד נחשב מקום זה לרשות הרבים [וראה במשנ"ב שם סי' ו ו-יב]. ולפי דבריו צריך לומר, שמה שכתבו הראשונים [שהביא השעה"צ] שאפילו אם המבוי רחב עשר אמות הוא נחשב לרשות הרבים, כוונתם שאינו צריך להיות רחב יותר מעשר, אבל גם בפחות מעשר נחשב לרשות הרבים.

הלכות שבת סימן שמה

ר תרין שם ש בריהו שם ד' ש שם בריהו רש"י א שם בריהו ופרש רש"י: קרוז ויהי שנקט בו בית לחובו להוסיף מקצועו ורשות הרבים, והפירוש שחובב בטור הוביא הוב נ"א, הוא דעת הרמב"ם בפרק יד ויבר פתח הוב המביד שיש חולקין עליו ב שם ג הרמב"ם בפרק יד שם בפרק א ד ה שם

(מו) לפי מדותיהם: יד יאיתה הוא פרמלית, מקום שאין הלוף לרבים, (מח) *שכגון גם (מט) ובקעה, ואצטננית ואצטבא (פרוש אצטננית, מקום שלפני הנגיות שיושבים שם הסותרים, ואצטבא הוא מקום שמוניחין עליו פרקמטיא) (יב) (ג) שלפני העמודים ברשות הרבים (גא) והיא רחבה (גב) ארבעה וגבוה משלשה (גד) ועד עשרה, *וקרן וזית הסמוכה לרשות הרבים (נד) כגון מבואות שיש להן שלש מחיצות (נה) ואין להם לחי או קנה ברביעית) (סו), ברשות הרבים (נו) שהוא מקרה, גתל (נז) שיש בו ארבעה על ארבעה (נח) ואינו גבוה עשרה וכן חריץ שהוא ארבעה על ארבעה ואינו עמק עשרה: טו *כפית שאין תוכו עשרה וקריו משלימו לעשרה (טז) *ויש בו ארבעה על ארבעה, (ס) תוכו פרמלית (סא) ועל גבו רשות התיחיד. (סב) *ואם חוקק בו ארבעה על ארבעה (סג) אפלו באמצע (יג) רחוק

באר היטב

(יג) רחוק, עמ"א שהעלה דאם אין גבוה ע"מ הקרוי, בעיני שיהא החקק סמוך לכתל פחות מג' טפחים, ע"ש:

באר הלכה

וקל שפן בהיא דסעיף ח (הרשב"א בחידושו והמארי בשבת דף דן, וכן בחידושי הרמב"ם בלקוטיו על ערוכין משמע גם כן דמפרש הביתא דיתר על-פן אמר ר"י בריה שנתב ט"ו אפה, א"ס כן אין לנו מקור להאי דינא; ומפל מקום האי יש אוקרים לאו דעת ותיקאה היא, והרא"ש ונוד כמה ראשונים העתיקוה: * כגון גם עין משנה ברורה. ועין מגן אברהם סעיף קטן די שהביא בשם ר"א מייז, דאם יש בחוף הים גמא עמקה "טפחים הוי רשות התיחיד מן התורה ומשמע דפסק כרבי שמעון בשבת דף ק, והמקצת בחידושי הרשב"א וראה דאין דבר זה ברור כלל, וס"ס הפנן אברהם, דמפל מקום מדרבנן יש על זה דין פרמלית, כקראף שלא הקף לדריה. ועין בפרי מגדים, דבענינו אפלו הוא פחות משפתי סאה גמי הוי פרמלית, 42, עין שם: * בית שאין תוכו וכו'. הוא מימא מפרשת, והעתיקו הר"ף והרא"ש, ותמה על הרמב"ם שהשמיטו מהלכותיו: * ויש בו ארבעה על ארבעה. מסוף הסעיף דמסיים ואם חקק בו ארבעה על ארבעה משמע דמיו שהפית רוב הרבה, וכן מוכח בפרק דקאמר בדין זה דבחוכו אין משלטין בו אלא בארבע אמות, אלא להלאי דינא דלתרע על גבו רשות התיחיד ותוכו פרמלית, סגי בשיש בו ארבעה על ארבעה: * תוכו פרמלית. לכאורה פירושו, דאם הוציא מזה

ואין מהלכין בתוכה, אף על פי כן הוי רשות הרבים [והוא הדין אם היה דף מנה על הרקק ובגיראם עוקרים עליה, הוי רשות הרבים]. וברש"י דף ק משמע קצת ולא הוי רשות הרבים אלא אם כן הרבה בגיראם עוקרים בתוכה. ואם הרקק עמקה עשרה ותיחבה ארבעה טפחים, הוי פרמלית, כמו גם ורמב"ם פרק יד. ועין בפרי מגדים דמסתפק לומר, דרק לחמרא הוי כפרמלית שלא להוציא מתוכה לרשות התיחיד, אבל מן התורה (ג) רשות התיחיד הוא: (מט) ובקעה. מקום שדות שאין מקף מחיצות: (ג) שלפני העמודים. עמודים הם העמודים ברשות הרבים ותולין בהם הסגרים פרקמטיא, ואצלם הוי האצטבאות. והנה מדברי המחבר שלא זכר דין דבין העמודים, (נד) משמע דסבירא לה דבין העמודים עצמן נדון כרשות הרבים, 30, נדעת הרמב"ם, אבל (נה) רב הפוסקים פסקו דגם בין העמודים, אף על גב דומנין דדרסי רבים, כיון שאין ההלוח נוח כל-פה, (נו) שהיו העמודים הרבה בארץ ורחב זה שלא כנגד זה, כפרמלית דמא: (נא) והיא רחבה וכו'. והוא הדין (ס) לענין אצטננית: (גב) ארבעה וגבוה וכו'. דבאינה (ג) רחבה ארבעה היא מקום פטור, ואם אינה גבוהה שלשה היא רשות הרבים, ואם גבוהה עשרה היא רשות התיחיד, וכ"ל בסעיף י: (ג) ועד עשרה. ומירי (נט) כשאין רבים מכתפין עליה, דאי לאו הכי בתשעה, וכן מתשעה עד עשרה לדעת הלש"אומרים הנ"ל בסעיף י הוי רשות הרבים: (נד) כגון וכו'. ויש עוד (ס) פרוש ברש"י, כגון שהקניסה הבית לתוכו והניח ממקרקעו לרשות הרבים 40; אי נמי, בית שפניו עומד כאלכסון, שזוית אחד סמוכה לרשות הרבים והשנית משוכה מרשות הרבים לפנים, וזוית הבולטת מעבכת את הרבים מלכנס לביתה בחוף כניסה של זוית אחרת: (נה) ואין להם לחי וכו'. דאי (סא) הנה לחי הנה רשות התיחיד גמור מן התורה לענין זריקה, שהזרק מרשות הרבים לתוכה חב, וגם שהנה מתר לטלטל בתוכה ככל רשות התיחיד, דקנימא לן לחי משום מחיצה, ואפלו אי הוי שם רק קנה דהוי רק משום הפך, על-כל-פנים לכלי עלמא רשות התיחיד הוא לענין טלטול, לטלטל בתוכה כמו בשאר רשות התיחיד. (סג) וכל זה הוא רק לדעת הרמב"ם, אבל לשאר פוסקים, על ידי שלש מחיצות נעשה רשות התיחיד גמור מן התורה והזרק מרשות הרבים לתוכה חב, אלא לענין טלטול אסור מדרבנן כפרמלית: (נו) שהוא מקרה. דינו דומה לדוגמא מדרב, שלא הנה מקרה מלמעלה 41. (נז) שיש בו ארבעה על ארבעה. דאי לאו הכי הוי מקום פטור, דקלקמה בסעיף ט: (נח) ואינו גבוה עשרה. ואם הנה בעצמות תשעה, עין לעיל בסעיף י: טו (נט) ויש בו ארבעה על ארבעה. הינו כחללו, דאי (סג) אין כחללו ארבעה על ארבעה חו אין (סד) על תוכו שם פרמלית: (ס) תוכו פרמלית. כיון דמכפנים (סה) אין המחיצות גבוהות עשרה: (סא) ועל גבו רשות התיחיד. כיון שהגובה שם עשרה: (סב) ואם חקק בו. כקראע הבית בעמק להשלים שיהא גבה עשרה: (סג) אפלו באמצע רחוק וכו'. רוצה לומר, אפלו רחוק יותר משלשה טפחים דילקא למימר דהוא כלבוד, אפלו הכי

שער הציון

(ז) לקמן סעיף יח: (גא) וכן פתח הרשב"א בערוכין כ"ב בשם הרמב"ן: (גב) מגן אברהם בשם הרמב"ם: (גד) וכמארי משמע דמן התורה לא הוי רשות התיחיד משום דבאגס אין המחיצות נפרות, עין שם: (ד) מן מוכח סכנת הפנן אברהם שכתב דכרשות הרבים דמא: (ה) הר"ף והרשב"א והרא"ש וחסוד ורבנו ירמיה, וכן הסכים בפאריי וכתב שפן הוא סכרת רב הפוסקים: (ו) אגרא ורש"י שם: (ז) בית יוסף: (ח) בית יוסף: (ט) ובש"ב"א מספקא, דאולי באצטבא שלפני העמודים אפלו באינה גבוה שלשה אס"פ לא הוי רשות הרבים, דלא ניחא משישתא שם (ס) וכמו שכתבנו לעיל במשנה ברורה סעיף (ס) והובא בתרם המגיד גס"פ פרוש זה בשם הרבה מהמפרשים: (סא) בית יוסף ושאר פוסקים: (סב) שם (ס) וכמו שכתבנו לעיל במשנה ברורה סעיף קטן ג בשם אחרונים, אלקנה הקהל לכלי עלמא בעינן שיהא בו שער ד' על ד' לבר מחיצות: (סג) ולקמן גוג דלתרע רשות התיחיד, שפיש ממעטן קנה לכלי עלמא אף עבי המחיצות: (סד) רש"י. וברבנו חננאל ור"ן איתא: כיון דלא חזי לדריה על-ידי המחיצה, כמי שאין לו מחיצות דמא: